

Manrico Murzi

BRAZGOTINE DUHA

KLOPI

Besede pesmi
se zagrižejo v moje uho
kot klopi na pasji uhelj.
Nevidne klešče mi
mrcvarijo meso,
a znotraj se čut,
speči maček,
vznemiri in vzradosti.

NAPETA STRUNA

Od najvišjega laska do pete
sem napeta struna med mnogimi,
ki sestavljajo človeške citre.

Sprašujem se,
ali se je bo dotaknil nohtek čustva
ali prstna blazinica razuma,
da bi se v zraku razlegli
zvoki svobodnega kosa
ali glasovi miselne izdelave.
Da bi se razdrobili v ganljivo valovanje
in se spet sestavili v navpično tišino.

HOMERJU

Pogosto, duhovno razgiban,
s kretnjo roke,
z dotikom besede,
se vate spotaknem.

Si kot goba, ki je vse
popila in precedila.
Z enim samcatim nastopom.

Pevcem, ki so prišli za tabo,
Homer, si pustil bore malo ali nič.

Ne zamerim ti, da si povedal vse,
marveč da si to zapel
za vse večne čase.

NE BOVA SE VIDELA VEČ

Danes ti ne morem reči kot včeraj
»vidiva se jutri«.

Danes bova morala doživeti trenutke,
ki naju bodo vrhunsko osrečili in izpolnili,
na koncu pa zadobili trpek okus.

Z ljubeznijo za zmerom bova naprej živela
in vztrajno ponavljala ta najin
»ne bova se videla več«.

TRENUTEK

Besede so tekle
po skaloviti stezi
kot mravlje na delo.

Pešci so marsikatero pohodili
in okrnili pesnitev.
Tega bralec ni opazil,
saj njemu je bilo čisto vseeno,
a ne iz raztresenosti.

SPOROČILO

Umiram,
brž mi steptaj zemljo ob plesnem ritmu!
izkopaj jo, da bom vanjo legel
kot v morski objem.

Umiram,
hitro izprazni steklenico vina!
Naj odpotujem v neznano
z neprisebnostjo pijanca.

Umiram,
zdaj zapoj vandrovske in vesele pesmi!
Naj se nasmejem, kot bi se pogreznil
v uživaško posteljo.

Ne jokaj,
oči, ki jih zapiram,
so že drugje odprte,
zaposlene z drugimi rečmi,
igrajo se z drugimi očmi.

DAROVANJE

Kot sadež rojen v vrtu
ljubeče norosti,
visim na drevesu
med prstjo in vrhom.

Okljuvan, hranim ščebetave vrabce,
božje mrvice, ki frfotajo v zraku
in cvrčijo v svetlobi.

Na koncu bo ogrizek
padel na tla, da ga bodo
použile mravlje, čeljusti tišine.

SONČNI ZAHOD

Stekleni otok v plamenih,
sesek hobotnice.

Drobec življenja, ki grabi
kot zadnji noht
potapljajočega se človeka.

Sonce pa je le zašlo,
da bi se kar naprej vračalo.

BRAZGOTINE DUHA

1.
Na mojem nebu – možganih
galebi mislijo
tihe polete.

Rišejo okrašeno abecedo,
ki je ne znam prebrati.

2.
Le tista beseda je nekaj vredna,
ob katero se spotaknemo.

3.
Si kot širok pariški hotel.
V vsaki sobi si drugačen par.

Ne boš pristal le na eno sobo.

V tem je tvoje veselje,
ampak tudi tvoja žalost.

4.
Njegovo tiho notranje govorjenje
rojeva gib.

5.
Ničesar nisem povedal od vsega tega, kar bi rad,
vendar ta nič, ki sem ti ga povedal, je že veliko.

6.
Pustil je svoje srce
med hlačkami in majicami
pod praznimi odejami.

7.
Kjerkoli vznemirjen ležem, je okno,
in skozenj mestne svetilke
in avtomobilski žarometi
vrtinčijo temo kot morje na krnu.
Ob tistem bleščanju se zavem tvoje odsotnosti.
Rjuha le mene ovija.
In vonj po spominu,
goreče kadilo,
je še vedno isti, ki si ga pustila
v črepinji slovesa.

Prazen up se s perutjo zaletava
ob šipo okna, ki ga ne odprem več.

8.
Daj, da čutim na svojem telesu
stisk poletja,
naj mi pesek ožge pete.

Tedaj se bom zagnal
gola senca
proti gorskemu pobočju.

9.
Na tvoj grob položim svojo misel,
rožo minevajočega prijateljstva.

10.
Ko pa prideš, smrt,
le glej, da držiš roke
daleč od mojih papirjev.

11.
 Utrujen od ležanja na obali,
 ne ves na čereh, ne ves v morju,
 sem skočil in potonil v praznini neba.

Pomagala mi je roka raztrešneža.

12.
 Zakaj si tako želim,
 zakaj tako mrzim
 postaviti piko
 na koncu stavka?

13.
 Star plašč sem,
 očiščen in lepo zakrpan.

V žepih še vedno duh po tobaku,
 na krznenem ovratniku,
 oguljenem zaradi pogostne rabe,
 je tudi sled davnega
 parfuma, ki ga je za sabo pustila
 božajoča ženska roka.

EPIGRAF

Bili smo v prvorojenem človeku,
 bomo v zadnjem, ki bo umrl.

Prevedla Jolka Milič

Italijanski pripovednik, kritik, esejist, pesnik in prevajalec *Manrico Murzi* (nazivajo ga tudi »potepuški pesnik«) se je rodil leta 1930 v Marciana Marina na otoku Elba. Po končani srednji šoli je dve leti študiral pravo, nato pa na vsem lepem presedlal na Filozofsko fakulteto, kjer je leta 1956 diplomiral z nalogo *Strah* v sodobni književnosti. Nekaj let je poučeval, potem pa se posvetil daljšim študijskim in dolgim delovnim potovanjem, zlasti po bližnjih mediteranskih deželah, Srednjem vzhodu in Severni Afriki. Kasneje pa še dlje, saj je prepotoval vso Indijo kot gost in posebni dopisnik indijske vlade. Sodeluje z več časopisi in revijami, pri nekaterih je tudi sourednik. Je član evropske zveze pisateljev, umetnikov in znanstvenikov.

Izdal je dve knjigi črtic, dve gledališki deli in tri pesniške zbirke, in sicer: *Il cielo è caduto* (Padlo je nebo), 1964; *Forme nell'aria* (Oblike v zraku), 1972 in *Di porto in porto* (Iz pristanišča v pristanišče), 1996. Na skorajšnjo objavo pa čaka še kar nekaj gledaliških, esejističnih in pesniških del, med njimi *Filza di more* (Niz robidnic) »magazin verzov in spominov«. Precej intenzivno se ukvarja tudi s prevajalstvom, in sicer iz angleščine, francoščine, nemščine in ruščine. Trenutno končuje daljšo študijo o Osipu Mandelštamu (še prej je prevedel vse njegove pesmi), ukvarja se z raziskavami duhovnosti v dveh knjigah *I trentatrè nomi di Dio* (Triintrideset božjih imen) in *Le mosche d'Omero* (Homerjeve muhe). Pa še kaj.

Prevedene pesmi so iz zbirke *Iz pristanišča v pristanišče*.

Izbor in prevod Jolka Milič